

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

I. Aggredienda est disceptatio pontificiæ potestatis in Concilio Chalcedonensi. Agendum tamen priùs de auctoritate qua Summus Pontifex usus est ante Concilij congregationem. Legati Leonis I. ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

nat ubique. Auctoritas epistola Leonis. Par Zoſimi factum.

III. Temperamentum tamen huic auctoritati adhibendum à Leone, prudenti inſtituto. Nempe, ut ſi epistola huic aliqui Episcopi non aſſentirentur, tota negotij diſceptatio ad Concilium generale referretur. Etenim definitio fidei à Pontifice Romano facta non adstringit Chriſtianos, niſi accedat univerſalis Eccleſie conſenſus. Quod probatur auctoritate Quinte Synodi.

IV. Summus Pontifex verum in Concilio Oecumenico ſancientiarum auctor eſſe debet, ad exemplum Principum Romanorum. Probatur ex Marciano Imperatore in epistola ad Leonem, & Pulcheria Augusta. Duæ igitur auctoritates in ſynodo; una, Leonis; altera, ſynodi. Ex his duabus irretactibilis rerum propoſitarum definitio conſequebatur.

V. Comparatio relationis imperatoria & pontificia. Pontificum definitiones in ſynodis examinabantur, ut conſtaret an ſcripturis & canonibus congruerent. Itaque poſt definitionem Pontificis, & declarationem ſynodi, certa erat fidei regula. Pontifex Romanus primam & maximam habet pro veritate ſententiam, ex Facundo.

VI. Explicatur jus quod Dioſcovo quaſtum eſt in ſynodo Ephes. 11. ob auctoritatem ei collatam reſcripto Theodoſij. Ea auctoritas in eo verſabatur, ut jus quidem relationis haberet Dioſcorus, cum prerogativa ſuſfragij, ſed tamen conſenſus ſynodi neceſſarius haberetur, quod probatur ex ipſius Dioſcori verbis in Concilio Chalcedonenſi prolatis.

I. **H**is poſitis, aggredienda eſt diſceptatio pontificia potestatis in ſynodo Oecumenica Chalcedonenſi. Acta fidem faciunt eorum quæ ibi in utramque partem geſta ſunt. Ac deinde ad ſynodum Ephesinam regrediemur. Sed antequam huic diſcuſſioni incumbam, neceſſe eſt paucis dicere de auctoritate qua Summus Pontifex uſus eſt ante Concilij congregationem. Non ſolum enim ſynodum Ephesinam ſecundam reſcudit, ſed à communionem quoque ſua ejus ſynodi participes removet, Legatosque ſuos miſit Conſtantinopolim, qui Anatolio urbis regie Episcopo ceterisque Orientis Episcopis ſubſcribendam præberent epistolam de incarnatione à ſe editam. Subſcripſit Anatolius; retulitque ipſe Leoni, unâ cum Legatis, plures in Oriente Episcopos communionis Romanæ cupidos dolere quòd adverſum terrores Dioſcori non tenuiſſent conſtantiam. Qua de re plena auctoritate Leo decernit quid agendum eſſet: *Cum Legatis noſtris, quos miſimus, participata tecum ſollicitudine volumus diſponatur quatenus hi qui plenis ſatisfactionibus malè geſta condemnant, & accuſare magis ſe eligunt quàm tueri, pacis & communionis noſtræ unitate latentur; ita ut digno priùs anathemate, quæ contra eadem catholicam ſunt recepta, damnentur.* Quod autem attinet ad Dioſcorum & Iuvenalem perturbationis auctores, Anatolio præſcribit ut ea cuſtodiat quæ Legati facienda eſſe dixerint; nempe ut eorum no-

Leo ep. 40. cap. 1.

mina ad altare non recitentur, nec ſanctorum nominibus ſine diſcretionem miſceantur, cum damnatam impietatem non deſerentes, ipſi ſe ſua pravitate condemnent, quos convenit aut percelli pro perſidia, aut laborare pro venia. Sed aliâ deinde epistolâ de iis qui ſuperiorem locum in ſynodo Ephesina vindicarunt, ſi reſpiſcerent, eorum ſatisfactionem maturioribus apoſtolice ſedis conſiliis reſervat, ut examinatis omnibus atque perpensis, de ipſis eorum actionibus quid conſtitui debeat aſſimetur. Omnium quoque difficultatum quæ in hoc negotio emergere poſſent ſollicitudinem ad ſe trahit. Quare certum eſt & indubitarum apoſtolice ſedis auctoritate aſſertam fuiſſe fidei veritatem adverſus perſidiam Eutyſchis, ſynodi Ephesinæ latrocinium caſtigatum, Episcopos Orientis ad ſatisfactionem adactos, & Leonis epistolam pro ſincera fidei definitione ſuſceptam.

II. Non melatet olim in provinciis erumpens hæreticum virus, ſynodorum provincialium decretis expulſum, hæreſi atque hæreticis damnatis. Sed hæreticis tantum in provincia degentibus pœna à ſynodis indicebatur. At verò Leo I. hæreſim in Oriente natam, & hæreticos non ſolum in Occidente, ſed etiam in Oriente damnat, ejuſque ſola epistola vim ſententiæ & definitionis canonice obtinet; ſynodum quæ faverat hæreſi reſcindit, & perturbationis auctores ſuo iudicio reſervat. Sic olim Pelagianis à Zoſimo damnatis, eorum hæreſis per totum orbem proſcripta eſt; ut diſertè ſcribunt Auguſtinus & Proſper.

III. Enimvero ſummæ huic auctoritati temperamentum quoddam adhibuit ipſe Leo; nempe, ut ſi rebus à ſe definitis aliqui Episcopi non aſſentirentur, tota negotij diſceptatio ad generale Concilium referretur. Nec immeritò; cum optimè ſciret univerſalis Eccleſiæ fidem nullibi apertius explicari, vel ſplendidiùs eminere, aut ſecuriùs prædicari, quàm in compendio univerſalis Eccleſiæ, quæ Concilii generalibus repræſentatur; ubi Spiritus ſancti præſentiam teſtatur congregatio Sacerdotum, quemadmodum loquitur Celeſtinus. Quare licet nullo pacto Summus Pontifex Leo de doctrina fidei dubitaret, quam epistola ſua luculenter expoſuerat; at tamen ſynodi neceſſitatem agnovit, ſi aliquot Episcopi ſuæ definitioni reſfragarentur. Etenim formam fidei per Legatos ſuos ad Theodoſium mittens, ait: *Sin vero aliqui à puritate noſtræ fidei atque patrum auctoritate diſſentiant, Concilium univerſale intra Italiam, ſicut ſynodus quæ ob hanc cauſam Romæ convenerat invocari petit, clementia veſtra concedat; ut in unum convenientibus omnibus hiſ qui aut igro-*

14. ep. 11.

At ſi ſiſte
auctoritate
ſententiam
reſcudit ad
noſtra
na ſingula
noſtra
ſententiam
ſententiam
ſententiam
ſententiam
ſententiam

Aug. ſem. 1. d.
reſcripto
Pontif. in Ch.

Celeſt. ep. ad
mod. Epif.

vide ſuperius
ſ. 1. hujuslib.

Leo ep. 11.